

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 224.017 van 21 juni 2013
in de zaak A. 202.312/IX-7467**

In zake : Steven DE SMET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de LOKALE POLITIEZONE GENT
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Henry Van Burm
kantoor houdend te 9000 Gent
Cyriel Buyssestraat 12
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 3 november 2011, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 27 september 2011 van de korpschef van de politiezone Gent waarbij Steven De Smet uit zijn functies van diensthoofd communicatie en perswoordvoerder van het korps wordt ontheven en wordt aangeduid als projectleider sociale media.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 217.909 van 13 februari 2012 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

De verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 mei 2013.

Kamervoorzitter André Vandendriessche heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Vanbrabant, die loco advocaat Peter Crispyn verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Bart Vanlee, die loco advocaat Henry Van Burm verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is hoofdcommissaris van politie (HCP) bij de lokale politie te Gent. Hij is diensthoofd communicatie en hij is ook aangesteld als perswoordvoerder van het korps. Laatstvermelde taak blijkt niet inherent te zijn aan de opdracht van het diensthoofd communicatie, maar zij houdt er wel verband mee en is er een uitvloeisel van.

3.2. Tijdens de uitzending van een voetbalwedstrijd op 3 juni 2011 doen zich rellen voor in de stad. Na analyse van deze feiten blijkt dat het evenement niet goed was voorbereid.

Op 10 juni 2011 vindt een debriefing over het incident plaats.

Uit een krantenartikel van 15 juni 2011, waarin het optreden van het politiekorps aan de kaak wordt gesteld, blijkt dat delen van de verslaggeving van de vergadering van 10 juni 2011 naar buiten zijn gelekt.

Een intern onderzoek toont aan dat op 10 juni 2011 via het e-mailadres van de verzoeker bij de politie, een e-mail naar een parlementslid is verstuurd.

3.3. Op 2 september 2011 deelt de korpschef met een nota “voorstel tot maatregel van inwendige orde” aan de verzoeker mee dat hij vanaf 1 oktober 2011 tijdelijk wordt ontheven uit zijn “functie diensthoofd communicatie en de daaraan verbonden bevoegdheden en verantwoordelijkheden, inzonderheid de taak van perswoordvoerder” en dat hij tijdelijk wordt aangeduid voor de functie van projectleider sociale media. De maatregel steunt op de overweging dat de korpschef de “goede interne orde in de werking van het korps zeer ernstig verstoord (acht) en dat de verzoeker daar waarschijnlijk een belangrijke rol in speelt”. De korpschef zet in de nota de feitelijke gegevens waarop hij steunt

uitvoerig uiteen. De maatregel wordt voorgesteld als een maatregel van inwendige orde teneinde het belang van de dienst te vrijwaren.

3.4. Op 15 september 2011 wordt de verzoeker gehoord. Hij legt een verweerschrift neer. In dit verweerschrift wijst hij er onder meer op dat zijn herplaatsing moet gebeuren overeenkomstig de regels voorzien in artikel VI.II.85 en volgende van het koninklijk besluit van 30 maart 2001 tot regeling van de rechtspositie van het personeel van de politiediensten (hierna: RPPol) en dat de functie projectleider sociale media noch op het organigram, noch binnen de formatie kan worden ingepast als een functie die in overeenstemming is met de graad van hoofdcommissaris.

De korpschef legt op zijn beurt een bijkomend stuk neer – “Bijkomende indicatie van het niet meer goed functioneren van de externe communicatie door het korps” – waarin wordt verwezen naar een radio-interview van de verzoeker op 2 september 2011 over een opleiding in scholen omtrent schietincidenten, terwijl dit project nog maar in een denkfase verkeert en er over dit communiceren geen voorafgaand overleg met de korpschef plaatsvond.

3.5. Op 21 september 2011 volgt nog een bemiddelingsgesprek tussen de verzoeker en de korpschef. De verzoeker doet een voorstel om af te zien van het woordvoerderschap en om vanuit zijn functie van diensthoofd communicatie het project sociale media op zich te nemen. De korpschef aanvaardt dit voorstel evenwel niet.

3.6. Op 27 september 2011 neemt de korpschef dan de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“1. Inleiding

Rekening houdend met:

- * de elementen vervat in mijn voorstel tot maatregel van inwendige orde op datum van 2 september 2011 met nummer 11/0154 u aangetekend ter kennis gebracht op 5 september 2011 (deze elementen wijzen op een ernstige

vertrouwensbreuk naar aanleiding van een gerechtelijk onderzoek en duiden de gevolgen hiervan op de werking van het korps).

- * het horen van u, in aanwezigheid van uw advocaat Peter Crispyn en uw syndicale vertegenwoordiger Karl Mertens (VSOA) op 15 september 2011;
- * het door mij toegevoegde document (bijkomende indicatie van het niet functioneren van de externe communicatie door het korps) tijdens het horen;
- * het door u overhandigde verweerschrift tijdens het horen;
- * het bemiddelend gesprek tussen mijzelf, uw advocaat Peter Crispyn en uw syndicale vertegenwoordiger Karl Mertens (VSOA) op 21 september 2011 en het door hen overhandigde ontwerp naar aanleiding van dit gesprek.

Ben ik van mening dat een tijdelijke wijziging van uw functie (van diensthoofd communicatie naar projectchef sociale media) de best mogelijke maatregel is van inwendige orde voor het garanderen van het goed kunnen functioneren van het korps (externe communicatie en samenwerking tussen de leidinggevendenden).

Dit in afwachting van meer kennis van de eventueel door u gepleegde feiten (gerechtelijk onderzoek en tuchtonderzoek).

Ik ben er mij echter van bewust dat deze maatregel een ook door mij ongewenste negatieve impact zou kunnen hebben op o.a. de reputatie van u als ruim bekende hoofdcommissaris bij de Gentse Politie. Daarom ben ik bereid om deze maatregel aan te passen waar mogelijk maar altijd rekening houdend met wat nodig is om dit korps te kunnen laten functioneren. Ik meen, na een grondige evaluatie, dat de aan mij overhandigde tekst tijdens de bemiddeling een te hoog risico inhoudt voor het korps inzake bevelvoering en inzake duidelijkheid over de te voeren communicatie

2. Besluit

Artikel 1. U wordt tijdelijk ontheven van uw functies (binnen de diensten van de korpschef) als diensthoofd communicatie en perswoordvoerder van het Korps. Dit betekent zeer duidelijk dat u tijdelijk niet meer kan communiceren over het korps (of over informatie binnen het korps aanwezig) naar de pers toe en dat u uw uitspraken niet meer kan kaderen als uitspraken in naam van de Gentse politie. Wel kan u als domeinexpert sociale media extern communiceren binnen de in het korps geldende afspraken (communicatie na overleg met de dienst communicatie; overleg met de korpsleiding indien het gaat over gevoelige onderwerpen).

Artikel 2. U wordt aangeduid als projectleider sociale media. U werkt daarvoor rechtstreeks met de diensthoofden. Binnen uw project geniet u over een ruime autonomie binnen de krijtlijnen, van het door het directiecomité goedgekeurd projectplan. De eindverantwoordelijkheid ligt uiteraard bij de korpschef. Indien u de tijdelijke functie van projectleider sociale media niet wenst te aanvaarden kan u dit op elk ogenblik melden en zal ik u duiden in een andere functie buiten de werksfeer van communicatie. Het is immers mijn

bedoeling om met de tijdelijke aanduiding als projectleider sociale media de mogelijkheid voor uw eventuele terugkeer als diensthoofd communicatie maximaal te vergemakkelijken.

Artikel 3. U kan blijven instaan voor het aanreiken van uw expertise inzake het bevorderen van communicatie aan interne en externe partners.

Artikel 4. Net zoals elke andere medewerker binnen het korps respecteert u de huidige en nieuwe regels binnen het korps in het bijzonder inzake de arbeidsreglementering, de nauwkeurige registratie in GALOP en de inconvenïënten, overuren, etc.). Zolang de maatregel geldt wordt u de volgende uitzondering toegekend: u mag per referentieperiode 30 overuren presteren en laten uitbetalen in het kader van uw nieuwe functie; dit vangt een eventueel financieel verlies aan inconvenïënten op.

U mag tevens tijdelijk gebruik blijven maken van een dienstvoertuig voor o.a. uw woon-werkverkeer (cfr. het bijhorend dagorder is het aan u om dit te melden in uw belastingaangifte).

U behoudt uiteraard ook alle statutaire rechten verbonden aan uw graad.

Artikel 5. De nieuwe tijdelijke dienstaanduiding gaat in vanaf 1 oktober 2011 en wordt op het einde van elke referentieperiode geëvalueerd door een mail met uw bevindingen en een mail met mijn bevindingen.

Bij meer kennis over de feiten of bij het duidelijk niet respecteren van de voorwaarden wordt de maatregel onmiddellijk herzien.”

3.7. Naar aanleiding van het lek over het politieoptreden van 3 juni 2011 wordt tegen de verzoeker ook een strafrechtelijk onderzoek gevoerd. Na in eerste aanleg door de correctionele rechtbank veroordeeld te zijn wegens schending van het beroepsgeheim, wordt de verzoeker door het Hof van Beroep vrijgesproken.

Tevens is een tuchtonderzoek opgestart, waarbij de tuchtoverheid in toepassing van artikel 56, tweede lid, van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten (hierna: de tuchtwet) beslist heeft om de gerechtelijke eindbeslissing af te wachten alvorens een beslissing te nemen over het opstarten van de tuchtprocedure. Het blijkt niet dat die tuchtprocedure effectief opgestart is.

IV. Vaststelling van het precieze voorwerp van het beroep

4. De verzoeker vordert de nietigverklaring van de beslissing van de korpschef waarbij hij uit zijn “functies van diensthoofd communicatie en perswoordvoerder van het korps” ontheven wordt en aangeduid wordt als projectleider sociale media.

De verzoeker beschouwt de functie van diensthoofd en de functie van perswoordvoerder als één geheel. Dit is niet geheel correct, aangezien het diensthoofd communicatie niet noodzakelijk ook de functie van perswoordvoerder moet uitoefenen. In die zin heeft de verzoeker, strikt juridisch, het voorwerp uitgemaakt van twee beslissingen.

5. De verwerende partij heeft nooit echt betwist dat, zo ten tijde van de bestreden beslissing de functie van perswoordvoerder organiek niet behoorde tot de taken opgedragen aan het diensthoofd communicatie – dat het dus een bijzondere en bijkomende functie of opdracht betrof –, deze aparte opdracht aan de verzoeker was toevertrouwd precies omdat hij daar als diensthoofd communicatie de geschikte persoon voor werd geacht.

Er mag derhalve aangenomen worden dat die bijkomende opdracht in het geval van de verzoeker zo nauw verbonden was met zijn functie van diensthoofd communicatie dat zij, wat de afloop van dit geschil betreft, hetzelfde lot moet volgen. Onwettigheden vastgesteld ten aanzien van de verwijdering van de verzoeker uit de dienst communicatie, werken door naar de ontneming van het perswoordvoederschap en in die zin is er reden om beide beslissingen wegens hun feitelijke verbondenheid, toch als een geheel te behandelen. De raadsman van de verwerende partij heeft ter terechtzitting verklaard dat standpunt te kunnen volgen.

V. Voortzetting van de procedure

6. De raadsvrouw van de verzoeker betoogt ter terechtzitting dat de verwerende partij na de ontvangst van het verslag van het auditoraat waarin het beroep slechts gedeeltelijk gegrond werd verklaard, niet om de voortzetting van het geding heeft gevraagd.

7. Die stelling snijdt geen hout. De verwerende partij heeft immers binnen de reglementair vastgestelde termijn een laatste memorie ingediend waarin zij zich verzet tegen de in het verslag voorgestelde vernietiging. Daarmee heeft zij, wat haar betreft, de procedureregels correct gevolgd en kan haar geen ontvankelijkheidsexceptie worden tegengeworpen.

VI. Actueel belang van de verzoeker

8. De raadsman van de verwerende partij legt ter zitting een beslissing van de korpschef voor waarbij verzoekers “eerdere dienstaanduiding als diensthoofd communicatie en (de) tijdelijke functie van projectleider sociale media worden beëindigd” en waarbij de verzoeker aangeduid wordt “als adviseur van de korpschef belast met korpsbrede strategische projecten”. Deze beslissing dagtekent van 6 februari 2013 en “gaat in vanaf 1 maart 2013”. De raadsman stelt dat die beslissing moet betrokken worden bij de beoordeling van het belang van de verzoeker.

9. De bestreden beslissingen worden met het voorgelegd besluit niet ingetrokken. Zij behouden dus hun plaats in het rechtsverkeer als beslissingen die daadwerkelijk uitwerking gehad hebben, zodat de verzoeker ze meedraagt in zijn verdere carrière. Aangezien de beslissingen, zoals uit de bespreking van het tweede middel zal blijken, steunen op het persoonlijk gedrag van de verzoeker, heeft hij er minstens een moreel belang bij ze alsnog uit het rechtsverkeer verwijderd te zien.

Het teloorgaan van zijn belang is niet aangetoond.

VII. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

10. Het middel is ontleend aan de schending van de materiële motiveringsplicht, het recht van verdediging en de hoorplicht. De verzoeker concipieert het middel als volgt:

- De korpschef steunt zijn oordeel dat de verzoeker nauw betrokken is bij het laten lekken van bestuurlijke informatie, op een aantal materiële elementen – de resultaten van het onderzoek door de dienst intern toezicht naar het e-mailverkeer van de verzoeker; krantenartikelen en schriftelijke reacties van een diensthoofd, de brandweer en een syndicaal vertegenwoordiger – maar de korpschef heeft hem deze elementen, ondanks uitdrukkelijke vraag, niet ter kennis gebracht, zodat elk nuttig verweer tegen de voorgenomen maatregel onmogelijk was en de motieven van het besluit niet naar behoren bewezen zijn, hetgeen het de Raad van State ook onmogelijk maakt om na te gaan of de korpschef zijn appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend.
- De korpschef verwijst in de bestreden beslissing wel naar het ingediende verweerschrift maar antwoordt er niet op. Zo heeft hij het argument dat de gehekelde ruime persbelangstelling niet alleen kan worden teruggevoerd tot het perslek maar dat ook anderen – waaronder de korpschef zelf via de website van de politiezone – commentaar bij de organisatie van het voetbalevenement hebben gegeven, niet ontmoet. Evenmin heeft hij, aangaande het verwijt dat de verzoeker bij de persheisa zelf buiten beeld is gebleven en de korpschef aan zijn lot heeft overgelaten, rekening gehouden met het verweer dat de verzoeker zich onmogelijk in beeld kon opdringen en dat hij hierover niets naar de verzoeker heeft gecommuniceerd. Ten slotte heeft hij ook de reacties op tal van andere grotere en kleinere feitelijkheden waarop hij zich baseert, niet mee in overweging

genomen bij het treffen van de bestreden beslissing. Dit leidt tot het besluit dat de bestreden beslissing niet gesteund is op een afweging van alle aspecten van de zaak en dat aldus de materiële motiveringsplicht is geschonden.

- De korpschef heeft het horen beperkt tot hetgeen gedaan kon worden om de gevolgen van de voorgenomen maatregel te voorkomen of te beperken. Een verweer omtrent de feiten was niet mogelijk, nu de korpschef oordeelde dat deze vaststonden. Aldus is de verzoeker niet in de gelegenheid gesteld om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen, hetgeen een schending vormt van het recht van verdediging en van de hoorplicht.

11. De verwerende partij beantwoordt het middel als volgt:

- Te dezen gaat het niet om een straf- of tuchtprocedure, maar om een maatregel van inwendige orde die louter de goede werking van de dienst beoogt. Het volstaat dat een dergelijke maatregel gesteund is op deugdelijke motieven. Er bestaat geen enkele verplichting om inzage te verlenen in de materiële stukken die mee aan de basis liggen van de voorgestelde maatregel.
- Het belangrijkste materiële feit waarop de bestreden beslissing is gesteund – dat vanop verzoekers politieadres een e-mail naar een parlementslid werd verstuurd – is door de verzoeker nooit betwist. Het aangehaalde motief voor de bestreden beslissing – het gegronde vermoeden dat er werd geëkt – blijkt dan ook afdoende uit het dossier.
- Bij de totstandkoming van de bestreden beslissing zijn de rechten van de verdediging en de hoorplicht wel degelijk gerespecteerd: de korpschef heeft zijn bevindingen gebundeld in het “voorstel tot maatregel van inwendige orde” van 2 september 2011; op 15 september 2011 werd de verzoeker en diens raadslieden gehoord en kon de verzoeker een verweerschrift neerleggen; op 21 september 2011 werd met de verzoeker en diens raadslieden een bemiddelend gesprek gevoerd en ten slotte is er wel degelijk rekening gehouden met de verzuchtingen van de verzoeker, hetgeen blijkt uit een eenvoudige vergelijking van het voorstel van maatregel van 2 september 2011 en de uiteindelijke maatregel van 27 september 2011.

12. In zijn memorie van wederantwoord brengt de verzoeker volgende argumenten aan:

- De korpschef heeft, toen hij hem vroeg om het dossier over te leggen, expliciet gesteld dat er geen dossier was; ook bij het neerleggen van het verweerschrift is tevergeefs aangedrongen op de mededeling van de materiële stukken waarop de korpschef zich baseerde. Een aantal van die stukken zijn in het administratief dossier gevoegd, hetgeen bewijst dat de korpschef ze wel degelijk aan tegenspraak heeft onttrokken en dat de verzoeker niet nuttig voor zijn belangen is kunnen opkomen.
- De verwerende partij gaat niet in op het argument dat hij enkel gehoord werd over de gevolgen van de maatregel en niet over het treffen van de maatregel, waaruit blijkt dat de feiten voor de korpschef reeds vaststonden.
- Evenmin geeft de verwerende partij een antwoord op zijn argument dat de bestreden beslissing niet steunt op een afweging van alle aspecten van de zaak, inbegrepen de door de verzoeker aangebrachte bijzonderheden.

13. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker daar het volgende aan toe:

- Het administratief dossier bevat wel enkele, maar niet alle stukken die de korpschef bij zijn besluitvorming heeft betrokken; zo ontbreken de resultaten van het onderzoek van de dienst intern toezicht naar het e-mailverkeer van de verzoeker en de krantenartikelen waar naar verwezen wordt. Het volstaat niet dat deze stukken voor het eerst tijdens de procedure voor de Raad van State worden overgelegd. De schending van de materiële motiveringsplicht staat dan ook vast.
- De korpschef was verplicht te antwoorden op de in het verweerschrift aangebrachte bijzonderheden aangezien deze een rol konden spelen bij de afweging of een maatregel zoals de bestreden beslissing wel vereist was. Dat de aangevoerde elementen geen afbreuk zouden doen aan de indicaties dat de verzoeker verantwoordelijk is voor het perslek en het interview over de schoolopleidingen zonder voorafgaand overleg heeft gegeven, is zonder belang. Bovendien is in het verweerschrift het organiseren van het perslek wel ontkend en kon van de verzoeker niet verwacht worden dat hij over het interview met

betrekking tot de schoolopleidingen een standpunt zou innemen aangezien hij met dit verwijt voor het eerst tijdens het horen werd geconfronteerd.

- In het kader van het hoorrecht is de verzoeker niet nuttig voor zijn standpunt kunnen opkomen. Een verweer ten gronde was niet mogelijk, aangezien geen enkel stuk werd overgelegd met betrekking tot de feitelijke elementen die de korpschef ertoe gebracht hebben om een maatregel te overwegen. Bovendien is het wel degelijk zo dat het horen enkel kon gaan over de voorgestelde maatregel en niet over de feiten. Dit blijkt uit het “voorstel tot maatregel van inwendige orde” van 2 september 2011, uit de omstandigheid dat de korpschef de verzoeker niet tegengesproken heeft en uit het PV van het horen waarin is vermeld “doelstelling: de gevolgen voor betrokkene zo miniem als mogelijk te houden”.

Beoordeling

14. De verzoeker voert vooreerst de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

15. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Die motieven kunnen niet alleen blijken uit de overwegingen van de bestreden beslissing zelf, maar ook uit de stukken van het administratief dossier.

Bij zijn beoordeling mag de Raad van State zich niet in de plaats stellen van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

16. De bestreden beslissing is blijkens haar “inleiding” gebaseerd op de elementen vervat in het “voorstel tot maatregel van inwendige orde van

2 september 2011” die wijzen op een ernstige vertrouwensbreuk naar aanleiding van een gerechtelijk onderzoek tegen de verzoeker en op het door de korpschef tijdens de hoorzitting toegevoegd document “bijkomende indicatie van het niet functioneren van de externe communicatie”. De bestreden beslissing steunt in essentie dan ook op de ernstige indicaties dat de verzoeker nauw betrokken is bij het laten lekken van bestuurlijke informatie en op het interview dat de verzoeker heeft gegeven over een opleiding die de Gentse politie zou geven in verband met schietincidenten op school, zonder dat hierover met de korpschef of de burgemeester overleg is gepleegd of zij voorafgaandelijk van dit interview op de hoogte werden gebracht.

17. Zoals gezegd volstaat het in het kader van de materiële motiveringsplicht dat de deugdelijke motieven voor de bestreden beslissing blijken uit het administratief dossier. Te dezen bevat het administratief dossier wel degelijk de stukken waaruit ernstige indicaties blijken dat de verzoeker nauw betrokken is bij het laten lekken van bestuurlijke informatie –stuk 12– en tevens de reacties op het kennelijk op eigen initiatief gegeven interview –stuk 6–.

De verzoeker heeft nooit formeel ontkend dat hij nauw betrokken was bij het laten lekken van bestuurlijke informatie en/of dat hij een interview heeft gegeven over een voorgenomen project betreffende schoolopleidingen inzake schietincidenten zonder hier voorafgaandelijk met de korpschef of de beleidsverantwoordelijken te overleggen. De korpschef heeft zich zonder de grenzen van zijn beoordelingsbevoegdheid te buiten te gaan, op deze elementen kunnen steunen om de bestreden maatregel te verantwoorden.

18. Het middel is dan ook niet gegrond in de mate de verzoeker erin aanvoert dat de materiële motiveringsplicht is geschonden doordat de stukken ontbreken die de korpschef tot de bestreden beslissing hebben gebracht, dat de motieven waarop de korpschef steunt bijgevolg niet bewezen zijn en dat de Raad van State niet kan nagaan of de korpschef de hem toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend.

19. De omstandigheid dat de korpschef in de bestreden beslissing bepaalde argumenten uit het verweerschrift van de verzoeker niet heeft beantwoord vormt dan ook geen schending van de materiële motiveringsplicht, nu dit alles geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er indicaties zijn dat de verzoeker het perslek heeft georganiseerd en dat hij het interview betreffende de schoolopleidingen heeft gegeven zonder voorafgaand overleg en deze elementen op zich volstaan om de bestreden beslissing te verantwoorden.

20. De verzoeker voert voorts de schending aan van de rechten van verdediging.

21. De rechten van de verdediging gelden slechts in tuchtzaken. Zoals hierna – bij de beoordeling van het tweede middel – zal blijken kan de bestreden beslissing niet als een tuchtmaatregel worden gekwalificeerd. De rechten van de verdediging zijn dus als zodanig niet van toepassing. Het middel is derhalve wat dat aspect betreft, niet ontvankelijk.

22. Ten slotte voert de verzoeker de schending aan van de hoorplicht.

23. De hoorplicht houdt in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

24. Te dezen is de bestreden beslissing onmiskenbaar gegrond op het persoonlijk gedrag van de verzoeker en is zij ook van aard hem zwaar in zijn belangen te treffen, doordat hij niet langer de functie van diensthoofd communicatie en perswoordvoerder mag uitoefenen. Hij moest dan ook in de gelegenheid worden gesteld om, alvorens de beslissing werd genomen, zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

25. Op 15 september 2011 is de verzoeker door de korpschef gehoord. Hij is evenwel van oordeel dat hij hierbij niet de gelegenheid had om op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen omdat hij zich enkel mocht uitspreken over de gevolgen van de voorgenomen maatregel en niet op de feiten die eraan ten grondslag liggen.

26. De verzoeker staft zijn stelling dat het horen geen betrekking kon hebben op de feiten, met een verwijzing naar de volgende passage uit het “voorstel” dat hem was voorgelegd:

“Dit gesprek zal enkel gaan over de voorgestelde maatregel van inwendige orde (niet de feiten) waarbij ik vooral zal luisteren naar wat kan gedaan worden om nadeel voor u door die maatregel te voorkomen of te beperken.”

Nog daargelaten de vraag of de korpschef met deze mededeling niet eerder bedoeld heeft dat de “feiten” niet behandeld zouden worden omdat deze het voorwerp uitmaken van het tucht- en strafonderzoek, moet in dit verband herhaald worden dat de verzoeker in geen enkele fase van de procedure een poging heeft ondernomen om zijn betrokkenheid bij het lekken van bestuurlijke informatie te ontkennen of om aan te tonen dat hij voorafgaand aan het interview dat hij heeft gegeven wel degelijk overleg heeft gepleegd. Hij heeft met andere woorden dus nooit de feiten, waarvan is vastgesteld dat ze volstaan om de bestreden beslissing te verantwoorden, ontkend. In die omstandigheden kan hij nu niet dienstig aanvoeren dat hij op niet nuttige wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen.

Het middel is niet gegrond in de mate de verzoeker erin de schending van de hoorplicht aanvoert.

27. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

28. De verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing neerkomt op een verdoken tuchtsanctie, dat zij genomen is met miskennen van de tuchtwet en dat het bestuur machtsafwending heeft gepleegd.

Vooreerst merkt hij op dat de korpschef de beslissing betitelt als een maatregel van inwendige orde, terwijl er duidelijk een beweerd foutief gedrag aan ten grondslag ligt zodat de maatregel minstens een ordemaatregel is.

Vervolgens voert hij aan dat de ordemaatregel een verdoken tuchtstraf is. Hij staft deze stelling met volgende argumenten:

- Uit het voorstel van de korpschef blijkt dat hij overtuigd is dat de verzoeker zich misdragen heeft en dat hij daarvoor moet boeten. Zo haalt de korpschef – die in de uiteenzetting van de feiten zijn persoon centraal stelt – allerlei elementen uit het verre en minder verre verleden aan die niets met de feiten te maken hebben; hij lijkt er voorts van overtuigd dat de verzoeker er alles aan doet om hem “in de val te lokken” en “bewijzen van pesten” te verzamelen; hij geeft ook zijn gemoedsgesteldheid weer en meent dat de verzoeker tot uiting zou brengen dat hij niet meer in de persoon van de korpschef en in diens beleid gelooft; kortom, hij plaatst de verzoeker in de aandacht van alles wat hem misbevalt.
- Ook de bestreden beslissing zelf illustreert het bestraffend karakter ervan. De korpschef ergert zich aan bepaalde communicaties en linkt dit aan verzoekers perswoordvoerderschap, maar de getroffen maatregel strekt er niet alleen toe zijn perswoordvoerderschap te ontnemen, maar tevens ook zijn functie van diensthoofd communicatie. Beide functies hebben evenwel niets met elkaar te maken aangezien de dienst communicatie zelf geen communicatie voert, maar eerder een doorverwijsfunctie heeft naar meerdere domeinexperts.
- Bovendien brengt de bestreden maatregel de verzoeker in een hiërarchisch vacuüm, vermits hij nu enkel nog projectleider is – een functie die normaal gezien

slechts een bijkomende functie is bij een andere vaste taak – en houdt zij zelfs een feitelijke degradatie in, aangezien voor de functie van projectleider slechts de graad van commissaris vereist is en de verzoeker een hoger officier is met de graad van hoofdcommissaris.

- In de bestreden beslissing staat ook een impliciet dreigement te lezen, met name dat indien de verzoeker de functie van projectleider sociale media niet wenst te aanvaarden, hij zal worden aangeduid in een functie buiten de werksfeer van communicatie. Aldus zou hij worden afgesneden van het domein waar hij zich al zo lang professioneel voor inzet en dit terwijl de bestreden beslissing er in feite louter toe zou mogen strekken de goede werking van het korps te verzekeren.

De verzoeker is van oordeel dat de tuchtstraf die hem werd opgelegd genomen is zonder de door de tuchtwet voorziene tuchtprocedure na te leven en dat zij bovendien uitgaat van een onbevoegde overheid.

29. De verwerende partij antwoordt dat de maatregel er enkel toe strekt de goede werking binnen de dienst te herstellen en dat het oogmerk om te bestraffen geenszins aanwezig is. Ten onrechte stelt de verzoeker dat, omdat de maatregel gesteund is op zijn beweerdelijk foutief gedrag, hem een tuchtmaatregel opgelegd is die een feitelijke degradatie inhoudt. Vooreerst gaat het immers om een tijdelijke, bewarende maatregel in afwachting van de resultaten van het straf- en tuchtonderzoek en een voorlopige, bewarende maatregel kan geen tuchtsanctie uitmaken. Voorts geeft de maatregel geen enkele indicatie over de schuld van de verzoeker – er wordt expliciet gesteld dat over de feiten en de rol van de verzoeker geen uitspraak wordt gedaan – en ten slotte is er geen sprake van een degradatie, aangezien de verzoeker alle aan zijn graad verbonden statutaire rechten behoudt en de hem toebedeelde functie naadloos aansluit bij zijn functie als diensthoofd communicatie. Er is overigens reeds een tuchtprocedure lopende en de verzoeker werd op 30 maart 2012 ook strafrechtelijk veroordeeld.

30. De verzoeker repliceert als volgt op dit verweer:

- De stelling van de verwerende partij dat een tijdelijke, “bewarende” maatregel geen tuchtsanctie kan uitmaken is de negatie van de leer van de verdoken tuchtstraf.
- Uit de gevoerde procedure blijkt dat de feiten voor de korpschef vaststonden; lezing van de bestreden beslissing en van het voorstel leidt onmiskenbaar tot het besluit dat de korpschef overtuigd was van foutief gedrag in hoofde van de verzoeker, dit niet alleen met betrekking tot het perslek maar ook ruimer in de houding naar hem als korpschef toe.
- Projectleider is een louter bijkomstige taak die men uitvoert buiten en naast de vaste taakstelling. Door de bestreden beslissing komt de verzoeker in een hiërarchisch vacuüm en heeft hij niet langer een functie die overeenstemt met zijn graad. Dat hij zijn statutaire rechten behouden heeft doet daar geen afbreuk aan.
- Er is nog geen tuchtprocedure opgestart; er is enkel een voorafgaand onderzoeker aangesteld. En tegen de strafrechtelijke veroordeling is hoger beroep aangetekend.
- De verwerende partij ontmoet geenszins het argument dat uit de talrijke in het verzoekschrift aangehaalde feitelijkheden het bewijs blijkt van de bedoeling van de korpschef om de verzoeker te bestraffen.

31. In zijn laatste memorie benadrukt de verzoeker nog dat, gelet op het amalgaam van elementen die de korpschef aanhaalt, de vertrouwensbreuk waar de korpschef gewag van maakt, veeleer volgt uit de ernstige animositeit tussen hen beiden en niet uit het zogenaamde perslek. Hij stelt dat die animositeit – die strikt persoonlijk is en geen uitstaans heeft met de goede werking van het korps – de werkelijke reden was om hem te straffen.

Beoordeling

32. Een maatregel van inwendige orde is een maatregel die getroffen wordt in het belang van de dienst en die betrekking heeft op de interne organisatie ervan of ertoe strekt de goede werking ervan te verzekeren en dit zonder enig

gevolg voor de rechts- of statutaire positie van het personeelslid die het voorwerp van de maatregel uitmaakt.

Een ordemaatregel is een maatregel die ertoe strekt de goede werking van de dienst te verzekeren of te herstellen na een verstoring van die werking. Die verstoring kan weliswaar voortvloeien uit het gedrag van een personeelslid, en de maatregel kan in dat gedrag zijn grondslag vinden, maar zonder dat het bestuur zich uitspreekt over de schuld van de betrokkene.

Een tuchtmaatregel strekt er daarentegen toe een ambtenaar voor een tekortkoming te bestraffen. Het oogmerk om te bestraffen kan expliciet uit het besluit blijken; het kan ook afgeleid worden uit met elkaar overeenstemmende gegevens, waarbij ook het gegeven dat een ordemaatregel aan de betrokkene niet meer lasten mag opleggen dan nodig om de goede werking van de dienst te vrijwaren of te herstellen betrokken kan worden.

33. Wanneer een verzoeker aanvoert dat een opgelegde maatregel, die zich als een ordemaatregel aandient, in werkelijkheid een verkapt tuchtmaatregel is, staat het aan hem om voor de Raad van State geloofwaardig te maken dat, ondanks de schijn, uit de omstandigheden van de zaak kan worden afgeleid dat het werkelijk motief van de maatregel erin bestaat hem te bestraffen. De Raad van State zal dan onderzoeken of het geheel van gegevens die de verzoeker hem voorlegt, in hun samenhang bekeken, in redelijkheid het besluit rechtvaardigen dat de bestraffing en niet het herstel van de orde het dragend motief is van de genomen beslissing.

34. Terecht stelt de verzoeker dat de bestreden beslissing gegrond is op zijn persoonlijk gedrag. Het betreft dus wel degelijk een ordemaatregel en niet louter een maatregel van inwendige orde.

35. Dat de korpschef de bestreden maatregel ten onrechte als een maatregel van inwendige orde omschrijft, heeft evenwel niet tot gevolg dat de bestreden beslissing om die reden onwettig zou zijn.

36. Voorts is de verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing een verdoken tuchtsanctie is. Zoals gezegd is het aan de verzoeker om zulks aannemelijk te maken.

37. In dat verband voert hij vooreerst aan dat de korpschef allerlei elementen bij de zaak betreft die wijzen op een persoonlijke animositeit tussen hen, maar die niets met de feiten te maken hebben. De omstandigheid dat de korpschef, naast de indicaties dat de verzoeker nauw betrokken is bij het laten lekken van bestuurlijke informatie en het interview dat de verzoeker heeft gegeven over een opleiding die de Gentse politie zou geven in verband met schietincidenten op school zonder voorafgaand overleg, ook nog andere elementen aanhaalt, verduidelijkt weliswaar dat de vertrouwensbreuk tussen de korpschef en de verzoeker verder reikt dan de feiten die in hoofddorde worden aangenomen om die breuk te staven, maar hieruit kan in redelijkheid geen intentie om te straffen worden afgeleid.

Voorts stelt de verzoeker dat het bestraffend karakter van de bestreden beslissing ook uit de opgelegde maatregel blijkt, aangezien hem, naast het perswoordvoerderschap, nodeloos ook de functie van diensthoofd communicatie ontnomen wordt, waardoor hij in een hiërarchisch vacuüm belandt en feitelijk gedegradeerd wordt. Uit het dossier blijken evenwel de redenen waarom de korpschef, ter vrijwaring van de goede werking van de dienst, het nodig heeft geacht om de verzoeker uit beide functies te ontheffen. Zo stelt de korpschef in het “voorstel” van 2 september 2011 dat de vertrouwensbreuk het moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om de verzoeker als diensthoofd te betrekken bij interne en externe activiteiten die een vertrouwelijk karakter hebben en dat de aanwezigheid van de verzoeker op het directiecomité tot gevolg zou hebben dat er niet in openheid over de best mogelijk te nemen beslissing voor de goede werking van het

korps kan gepraat worden; voorts wijst de korpschef in zijn e-mail van 26 september 2011 aan de raadsman van de verzoeker erop dat het moeilijk werkbaar was de verzoeker diensthoofd van de dienst communicatie te laten, “maar zonder het uitoefenen van de essentie (afspraken maken en houden met de korpsleiding)”. De verzoeker plaatst tegenover deze motieven, die geenszins als kennelijk onredelijk kunnen worden aangemerkt, slechts de negatieve gevolgen van de opgelegde maatregel. Met zijn uiteenzetting maakt de verzoeker evenwel niet aannemelijk dat de bestreden beslissing er niet op gericht zou zijn de goede werking van de dienst te vrijwaren of te herstellen. En berokkent de opgelegde maatregel de verzoeker gewis een zeker nadeel, hij toont niet aan dat deze maatregel hem meer schaadt dan nodig is om de goede werking van de dienst te vrijwaren.

38. Het betoog van de verzoeker leidt niet tot het besluit dat de bestreden ordemaatregel een verdoken tuchtsanctie is. Derhalve faalt het middel ook in de mate de verzoeker de schending van de tuchtwet en machtsoverschrijding aanvoert.

39. Het middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

40. De verzoeker voert de schending aan van het legaliteitsbeginsel, van artikel 59 van de tuchtwet, van artikel 44 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus (hierna: de WGP), van de artikelen VI.II.85, VI.II.87 en VI.II.89 RPPol, van het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van de toegewezen aard van de bevoegdheden van de bestuurlijke overheden, van artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakverenigingen van het personeel van de politiediensten (hierna: de wet van

24 maart 1999 of de syndicale wet) en van artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 februari 2001 tot aanwijzing van de grondregelingen in de zin van artikel 3, eerste lid, 1°, van de wet van 24 maart 1999 (hierna: het koninklijk besluit van 8 februari 2001 of het syndicaal besluit). Hij adstrueert het middel als volgt:

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing is een herplaatsing in de zin van het RPPol, aangezien de verzoeker van zijn oorspronkelijke functie is weggehaald en naar de functie projectleider sociale media is overgeplaatst. Dat de korpschef niet naar de artikelen VI.II.85 en volgende van het RPPol verwijst, doet daar geen afbreuk aan. Een herplaatsing is in regel een maatregel van inwendige orde en artikel 44 WGP verleent de korpschef de bevoegdheid om een personeelslid een dergelijke maatregel op te leggen teneinde de goede werking van het korps te verzekeren. Artikel 44 WGP verleent de korpschef evenwel enkel de bevoegdheid om maatregelen van inwendige orde te nemen, terwijl de thans bestreden beslissing een ordemaatregel is. Anders dan de korpschef in de bestreden beslissing aangeeft kan de rechtsgrond ervoor dus niet in artikel 44 WGP gevonden worden maar dient deze te worden gezocht in artikel 59 van de tuchtwet. Laatstgenoemd artikel 59 voorziet echter als enige mogelijke ordemaatregel het opleggen van een voorlopige schorsing. Weliswaar kan de minister van Binnenlandse Zaken, sinds de wijziging van artikel 59 van de tuchtwet door de wet van 31 mei 2001, nog andere ordemaatregelen dan de voorlopige schorsing invoeren, maar hij heeft daaromtrent nog geen beslissing genomen. Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoeker aldus een niet door de wet voorziene maatregel opgelegd, hetgeen een schending van het legaliteitsbeginsel en artikel 59 van de tuchtwet vormt. Bovendien schendt de bestreden beslissing ook artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 juncto artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 februari 2001, waaruit volgt dat de minister van Binnenlandse Zaken slechts nieuwe ordemaatregelen kan invoeren na voorafgaande onderhandelingen met de vakbonden omdat ordemaatregelen beschouwd worden als grondregels van het administratief statuut. De aan de

verzoeker opgelegde ordemaatregel heeft immers niet het voorwerp uitgemaakt van onderhandelingen met de syndicale organisaties.

Tweede onderdeel

Indien wordt aangenomen dat artikel 44 WGP toch de rechtsgrond kan vormen om de verzoeker bij wijze van ordemaatregel te herplaatsen, is deze beslissing door een onbevoegde overheid genomen. Uit artikel 59 van de tuchtwet en artikel 139 WGP blijkt immers dat de principiële bevoegdheid om ordemaatregelen te treffen bij de burgemeester berust. Artikel 44 WGP bepaalt wel dat de korpschef instaat voor de leiding, de organisatie en de verdeling van de taken binnen het lokaal politiekorps en de uitvoering van het beheer van dit korps, maar stipuleert voorts ook dat de burgemeester hem daartoe sommige van zijn bevoegdheden kan delegeren. Hieruit volgt dat de korpschef de in artikel 44 WGP voorziene bevoegdheden slechts kan uitoefenen in zoverre de burgemeester hem daartoe delegatie heeft verleend. Te dezen blijkt uit niets dat de burgemeester de bevoegdheid om ordemaatregelen te nemen aan de korpschef zou hebben gedelegeerd en zodoende was enkel de burgemeester bevoegd om de verzoeker te herplaatsen.

Derde onderdeel

Indien wordt aangenomen dat de korpschef toch bevoegd was om de verzoeker bij wijze van ordemaatregel te herplaatsen, is zulks gebeurd met miskenning van de artikelen VI.II.85, VI.II.87 en VI.II.89 RPPol:

- Artikel VI.II.85 RPPol bepaalt de acht gevallen waarin een herplaatsing kan geschieden. De verzoeker verkeert niet in één van de artikel VI.II.85, 1° tot en met 7°, RPPol opgesomde omstandigheden, dus rest enkel nog artikel VI.II.85, 8°, RPPol dat voorziet in de mogelijkheid tot herplaatsing “wegens enigerlei oorzaak”. Deze bepaling is evenwel onwettig nu zij zo ruim is gesteld dat zij het toepassingsgebied van de herplaatsing verruimt tot alles wat mogelijk of denkbaar is en artikel VI.II.85, 1° tot en met 7°, RPPol in wezen overbodig

maakt. De Koning is door geen enkele wet gemachtigd om het toepassingsgebied van de herplaatsing zo breed te verruimen; dit strijdt ook met het rechtszekerheidsbeginsel, aangezien een personeelslid op geen enkele manier kan weten wanneer en waarom hij kan worden herplaatst. Ook de afdeling Wetgeving van de Raad van State heeft in haar advies bij het RPPol geoordeeld dat artikel VI.II.85, 8°, RPPol een te ruime bevoegdheid aan de korpschef toekent. Bijgevolg dient artikel VI.II.85, 8°, RPPol met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing gelaten te worden en is de bestreden herplaatsing onwettig.

- Artikel VI.II.87 RPPol bepaalt dat de herplaatsing moet gebeuren “met inachtneming van de functiebeschrijving en het gewenste profiel van de titularis van die betrekking”. Uit niets blijkt evenwel dat de korpschef hierbij heeft stilgestaan. Zijn herplaatsing is voorts “in het ijlé” gebeurd, nu de functie van projectleider niet overeenstemt met een welbepaalde functie.
- Artikel VI.II.89 RPPol bepaalt dat de herplaatsing in beginsel moet gebeuren in een vacante betrekking en dat de aanwijzing slechts onder bepaalde voorwaarden in overtal kan gebeuren. Uit niets blijkt dat de korpschef daarbij heeft stilgestaan; het is de verzoeker niet bekend of hij in een vacante betrekking dan wel in overtal is herplaatst.

41. De verwerende partij beantwoordt het middel als volgt:

Eerste onderdeel

De bestreden beslissing verandert de dienstaanwijzing van de verzoeker. Het is een voorlopige maatregel die weliswaar zijn oorzaak vindt in het gedrag van de verzoeker maar die los staat van de schuldvraag en uitsluitend tot doel heeft de goede werking van de dienst te verzekeren. Het betreft dan ook wel degelijk een maatregel van inwendige orde waartoe de korpschef op grond van artikel 44 WGP kan besluiten. De verandering van dienstaanwijzing staat volledig los van een tuchtvordering en de ordemaatregelen die ter gelegenheid van een tuchtvordering getroffen kunnen worden, zodat de argumentatie van de verzoeker

inzake artikel 59 van de tuchtwet niet ter zake doet. Evenmin belet artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 dat de korpschef de bestreden maatregel kon nemen.

Tweede onderdeel

De tijdelijke aanwijzing van een personeelslid voor een bepaalde dienst kadert in artikel 44 WGP en dus was de korpschef wel degelijk bevoegd om de bestreden beslissing te nemen.

Derde onderdeel

Hoewel de bepalingen van artikel VI.II.85 RPPol werden nageleefd houdt de bestreden beslissing geen herplaatsing in maar het tijdelijk toekennen van een andere functie, wat minder verregaand is dan een herplaatsing in strikte zin van het woord. Artikel VI.II.85, 8°, RPPol vormt de rechtsgrond voor de wijziging van een dienstaanwijzing buiten het tuchtrecht en beantwoordt precies aan de noodzaak om in het belang van de goede werking van de dienst een herplaatsing te kunnen realiseren. Het onderscheid tussen artikel VI.II.85, 1° tot en met 7°, RPPol en artikel VI.II.85, 8°, RPPol bestaat erin dat steeds tot een herplaatsing kan worden besloten van zodra objectief vaststaat dat een personeelslid zich in één van de gevallen van artikel VI.II.85, 1° tot en met 7°, RPPol bevindt, terwijl een herplaatsing op basis van artikel VI.II.85, 8°, RPPol steeds het voorwerp moet uitmaken van een bijzondere motivering.

42. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker dat de bestreden beslissing wel degelijk een herplaatsing bij wijze van ordemaatregel is. Zou aangenomen worden dat het om een maatregel van inwendige orde gaat en niet om een ordemaatregel, dan zou dit betekenen dat er tussen beide geen onderscheid bestaat. Stellen dat er iets diffuus zou bestaan als het “tijdelijk toekennen van een andere functie” zou de poort openzetten voor willekeur. Dat de toepassing van artikel VI.II.85, 8°, RPPol mogelijks gepaard dient te gaan met een

bijzondere motivering doet geen afbreuk aan de uiteengezette ongrondwettigheid van het artikel.

43. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker nog met betrekking tot de in het eerste onderdeel van het middel aangevoerde schending van de wet van 24 maart 1999 en van het koninklijk besluit van 8 februari 2001 dat, aangenomen dat artikel 44 WGP voor de korpschef een voldoende rechtsgrond vormt voor het nemen van een ordemaatregel, de korpschef alsdan beschouwd moet worden als een bevoegde overheid in de zin van artikel 3 van de syndicale wet. De wet van 24 maart 1999 moet immers niet enkel worden nageleefd wanneer de minister van Binnenlandse Zaken op grond van artikel 59 van de tuchtwet ordemaatregelen invoert want artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 viseert elke bevoegde overheid. Zulks impliceert aldus dat de korpschef enkel ordemaatregelen kan treffen die tot stand gekomen zijn na onderhandeling met de syndicale organisaties en in wezen dus een reglement moet uitvaardigen waarin de ordemaatregelen het voorwerp hebben uitgemaakt van voorafgaandelijke syndicale onderhandelingen. Zulks bemoeilijkt de werking van de politiezone niet en verhindert de korpschef niet om een aan een concrete situatie aangepaste maatregel te nemen. Nu de korpschef bij weten van de verzoeker geen dergelijk reglement heeft toegepast is de bestreden beslissing genomen met schending van artikel 3 van de wet van 24 maart 1999 en van artikel 2 van het koninklijk besluit van 8 februari 2001.

44. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij met betrekking tot de in het derde onderdeel van het middel aangevoerde schending van artikel VI.II.87 RPPol nog hetgeen volgt:

- De verzoeker heeft geen belang om de schending van artikel VI.II.87 RPPol op te werpen. Naar aanleiding van de hoorzitting werd hij immers voor de keuze gesteld om projectleider sociale media te worden of een andere binnen het organigram voorziene plaats voor hoofdcommissaris van politie in te nemen en hij heeft gekozen voor de functie van projectleider sociale media. Het gegrond bevinden van het middel zal ertoe leiden dat de verzoeker een functie wordt

toebedeeld waarin hij geheel niet meer kan instaan voor sociale media en communicatie, hetgeen nochtans zijn core business is.

- Uit niets blijkt dat voor de functie van projectleider sociale media slechts de graad van commissaris vereist is. Bovendien heeft de verzoeker er zich naar aanleiding van de hoorzitting ook niet over beklagd dat de functie niet aan zijn graad beantwoordde. Voorts is in de huidige onderhandelingen met de vakbonden een profiel voor “adviseur korpschef” uitgewerkt en één van die voorziene adviseurs is een “adviseur projecten” die – naar analogie met de federale politie – de graad van hoofdcommissaris heeft. Dit is vergelijkbaar met de actuele situatie van de verzoeker. Er is dus geen enkele onverenigbaarheid tussen de functie van projectleider sociale media en de graad van hoofdcommissaris van politie.
- Artikel VI.II.87 RPPol vereist dat de functie waarin het betrokken personeelslid wordt herplaatst inhoudelijk gelijkwaardig is aan de functie waaruit hij wordt herplaatst. Nu de verzoeker alle statutaire rechten heeft behouden, de hem toebedeelde functie projectleider sociale media naadloos aansluit bij zijn vorige functie als diensthoofd communicatie en hij nog steeds rechtstreeks rapporteert aan de korpschef, kan niet anders dan geoordeeld worden dat beide functies inhoudelijk gelijkwaardig zijn.
- De bestreden beslissing betreft een tijdelijke maatregel en geen definitieve herplaatsing.

Beoordeling

Eerste en tweede onderdeel

45. Zoals uiteengezet bij de beoordeling van het tweede middel is de bestreden beslissing een ordemaatregel, gesteund op het persoonlijk gedrag van de verzoeker.

Vermits de verzoeker met de bestreden beslissing wordt aangewezen voor een nieuwe betrekking, dient deze aanwijzing als projectleider sociale media voorts gekwalificeerd te worden als een herplaatsing in de zin van

Deel VI, Titel II, Hoofdstuk V, van het RPPol. Dat de aanwijzing slechts tijdelijk zou zijn doet hieraan geen afbreuk.

46. Het staat buiten betwisting dat de bestreden herplaatsing niet in de eigenlijke tuchtregeling past.

Als maatregel betreffende een dienstaanwijzing van een personeelslid met het oog op de goede werking van de dienst kan hij onmiskenbaar ingepast worden in artikel 44, derde lid, WGP, dat bepaalt:

“(De korpschef) staat in voor de leiding, de organisatie en de verdeling van de taken binnen het lokaal politiekorps en de uitvoering van het beheer van dit korps. Hiertoe kan de burgemeester of het politiecollege hem sommige van zijn bevoegdheden delegeren”.

Dat de korpschef zijn bevoegdheden krachtens artikel 45 WGP uitoefent “onder het gezag van de burgemeester”, betekent niet dat de korpschef geen autonome beslissingsbevoegdheid zou hebben. Uit de parlementaire voorbereiding van de WGP blijkt immers duidelijk dat de korpschef in het kader van de dagelijkse leiding van het korps, de organisatie ervan en de verdeling van de taken zelfstandig beslist en over een “ondubbelzinnige eindverantwoordelijkheid” beschikt die gecorrigeerd wordt door de verplichting van de korpschef om de burgemeester of het politiecollege, onder wiens gezag hij staat, in te lichten over alles wat het korps aangaat en door de overheid hoort bekend te zijn (Parl. St., Kamer 1997-1998, nr. 1676/1, 31-32).

47. Artikel 44, derde lid, WGP maakt, wat de bevoegdheid van de korpschef betreft, het hoger vermelde onderscheid tussen maatregelen van inwendige orde en ordemaatregelen niet. De korpschef is dus, in het kader van de leiding van het korps, bevoegd om de twee soorten beslissingen te treffen.

Artikel VI.II.86 RPPol sluit daarbij aan: het artikel maakt, met betrekking tot de herplaatsing van het personeel, de korpschef formeel bevoegd.

48. De verzoeker plaatst de bestreden beslissing in het perspectief van artikel 59 van de tuchtwet. In zijn visie moest, aangezien hem een ordemaatregel opgelegd is, toepassing gemaakt worden van dat artikel en kon hij – nu de minister nog geen andere ordemaatregelen heeft vastgesteld – alleen maar voorlopig geschorst worden en dan nog door de burgemeester. Artikel 44 WGP kan volgens hem geen grondslag bieden voor wat de korpschef besloten heeft.

49. Artikel 59 van de tuchtwet is opgenomen in het hoofdstuk “de voorlopige schorsing”. De bepaling verleent aan de burgemeester of het politiecollege – lid 1, bedoeld voor de lokale politie – en aan de minister van Binnenlandse Zaken – lid 2, bedoeld voor de federale politie – de bevoegdheid om een personeelslid “tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvordering werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de politiedienst onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij ordemaatregel voorlopig te schorsen”. Deze specifieke en door de wet zelf geregelde actiemogelijkheid van de burgemeester en de minister om een ambtenaar buiten de dienst te plaatsten, bestaat evenwel “onverminderd andere ordemaatregelen die onder meer ter gelegenheid van een tuchtvordering kunnen getroffen worden” en beperkt dus de actiemogelijkheden van de betrokken overheden niet, zeker niet wanneer de situatie die geregeld wordt geheel buiten de tuchtwet valt.

In het arrest nr. 202.180 van 22 maart 2010 inzake Bols – randnummer 18, nadien hernomen in het arrest nr. 203.567 van 3 mei 2010 inzake Lagache – heeft de Raad van State aangenomen dat artikel 59 van de tuchtwet, waar het specifiek de voorlopige schorsing in tuchtaangelegenheden regelt, de mogelijkheden van de overheid om de nodige maatregelen te treffen teneinde de goede werking van de dienst te verzekeren, niet beperkt en dat er geen reden is om de wijziging aan artikel 59 van de tuchtwet – waar de minister van Binnenlandse Zaken opgedragen wordt om ten behoeve van de lokale politiekorpsen een lijst op te maken met maatregelen die in het belang van de dienst kunnen getroffen worden – te beschouwen als een beperking van de handelingsmogelijkheden op grond van artikel 44 WGP. De redenering

daaromtrent wordt voor de onderhavige zaak bijgevalen. Opnieuw wordt derhalve besloten dat artikel 59 van de tuchtwet geen algemene regeling bevat die gelding heeft buiten de situaties die door de tuchtwet geregeld zijn.

50. Overeenkomstig de algemene regel van artikel 44 WGP, die in artikel VI.II.86 RPPol expliciet bevestigd is voor de herplaatsing, is de korpschef bevoegd om een personeelslid voor een andere dienst aan te wijzen, ook wanneer de maatregel steunt op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Artikel 59 van de tuchtwet is ter zake niet van toepassing.

51. De verwijzing naar de ontstentenis van delegatie, waarvan sprake in artikel 44, derde lid, WGP is niet relevant, aangezien die bepaling betrekking heeft op bevoegdheden die aan de burgemeester zijn voorbehouden, wat hier niet het geval is.

52. Artikel 44 WGP verleent aan de korpschef de rechtsgrond om maatregelen te nemen om de goede werking van het korps te verzekeren. Hij kan aldus, mits naleving van de desbetreffende regels van het RPPol, een personeelslid herplaatsen, en dit zelfs bij ordemaatregel. Daarmee beweegt hij zich niet in de toepassingssfeer van de tuchtwet, maar blijft hij binnen de opdracht die artikel 44 WGP hem geeft, te weten met individuele beslissingen de dagelijkse werking van de dienst verzekeren. Die beslissingen zijn niet onderworpen aan de syndicale raadpleging.

53. Het eerste en het tweede onderdeel van het middel zijn niet gegrond.

Derde onderdeel

54. De verzoeker stelt vooreerst dat de bestreden beslissing steunt op artikel VI.II.85 RPPol waar de gevallen opgesomd worden waarin tot een herplaatsing kan worden besloten en meer bepaald op punt 8° daarvan, maar dat

die bepaling zo ruim gesteld is dat zij bij toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing moet gelaten worden; de bestreden beslissing zou derhalve geen rechtmatige grondslag hebben.

55. Artikel VI.II.85, 8°, RPPol is inderdaad zeer ruim gesteld: na opsomming van een aantal specifieke gevallen waarin een politieambtenaar herplaatst kan worden, wordt gesteld dat de herplaatsing ook kan gebeuren wanneer dat “wegens enigerlei oorzaak” vereist is. De afdeling Wetgeving heeft in haar advies –B.S. 31 maart 2001, p. 10.878– die “te ruime” bevoegdheid bekritiseerd omdat het bestuur ze zou kunnen gebruiken om de strikte regels inzake de aanwijzing voor betrekkingen via mobiliteit te omzeilen.

56. Dat het bestuur van de Koning een zeer ruime bevoegdheid gekregen heeft om de politieambtenaren voor een andere betrekking aan te wijzen leidt op zich niet tot de vaststelling dat de Koning zijn reglementaire bevoegdheid te buiten zou zijn gegaan. Daarvoor moet immers aangetoond worden dat de wet de uitvoeringsbevoegdheid die de Koning overeenkomstig artikel 108 van de Grondwet bezit, beperkt heeft en de verzoeker doet dit niet. Ook de vaststelling dat punt 8° van artikel VI.II.85 RPPol zo ruim gesteld is dat de voordien opgesomde gevallen er eigenlijk in opgaan, laat die conclusie niet toe: een expliciete opsomming van een aantal objectieve redenen waarin de reffectatie mogelijk is, verhindert niet dat, daarnaast, de gewijzigde dienstaanwijzing mogelijk is in alle gevallen waarin het bestuur zulks, met het dienstbelang voor ogen, gerechtvaardigd acht en daarvoor een deugdelijke reden heeft. In dat geval kan er ook geen sprake zijn van de miskennis van het rechtszekerheidsbeginsel.

57. De verzoeker voert voorts aan dat zijn herplaatsing strijdt met artikel VI.II.87 en VI.II.89 RPPol, nu niet blijkt dat de korpschef bij de in deze artikelen opgenomen voorwaarden voor de herplaatsing is blijven stilstaan of er rekening mee heeft gehouden.

De omstandigheid dat de korpschef bij het treffen van de bestreden ordemaatregel niet expliciet verwezen heeft naar de bepalingen inzake de herplaatsing, vitieert die beslissing niet. Aangezien de korpschef een personeelslid mag herplaatsen telkens hij daarvoor een deugdelijke reden heeft en te dezen die deugdelijke reden aanwezig blijkt, is het van geen belang of de korpschef beseftte dat hij een herplaatsing in de zin van artikel VI.II.85 RPPol besliste.

58. De verzoeker stelt dat hij “in het ijlle is herplaatst”, nu de taak van projectleider niet overeenstemt met een welbepaalde functie.

59. Artikel VI.II.87 RPPol luidt:

“De herplaatsing in een betrekking gebeurt met inachtneming van de functiebeschrijving en het gewenste profiel van de titularis van die betrekking. Inzonderheid moet het personeelslid geslaagd zijn voor de vereiste selectieproeven indien deze voor het toewijzen van de betrekking vereist zijn”.

60. Uit die bepaling volgt dat de korpschef een politieambtenaar slechts kan herplaatsen in een betrekking – dit is een plaats op het organiek kader – waaraan het bestuur op de geëigende wijze een welbepaalde inhoud heeft gegeven – een functiebeschrijving – en de toegangsvereisten voor die betrekking heeft bepaald. Op grond daarvan kan dan nagegaan worden of de ambtenaar in een functie terecht komt die gelijkwaardig is aan deze waaruit hij verwijderd wordt en of de herplaatsing dus op een deugdelijke grond berust. Die gelijkwaardigheid moet met de nodige soepelheid beoordeeld worden – met name kan de nieuwe functie geheel ander werk inhouden, voor zover dat werk beantwoordt aan de vereisten die het bestuur aan de titularis van de desbetreffende betrekking stelt – maar in ieder geval vereist zij een vergelijking van de organieke regels voor het bezetten van de betrekkingen.

61. In zijn verweerschrift heeft de verzoeker er zich over beklagd dat de functie “projectleider sociale media” niet op het organogram voorkomt,

noch in de personeelsformatie kan worden ingepast als een functie die in overeenstemming is met de graad van hoofdcommissaris.

Dat de verzoeker nadien, toen hij op de hoorzitting blijkbaar voor de keuze geplaatst werd tussen de functie projectleider sociale media of een andere functie die inpasbaar is op het organigram maar niets met zijn vakgebied communicatie te maken heeft, gekozen heeft om alsnog de functie projectleider sociale media op te nemen, kan hem niet worden tegengeworpen om zijn belang bij het middel te ontzeggen. Een gebeurlijke nietigverklaring op grond van het middel moet er ook niet toe leiden dat de verzoeker sowieso een functie wordt toebedeeld waarin hij geheel niet meer kan instaan voor sociale media en communicatie. Het zou enkel betekenen dat de verwerende partij haar beslissing dient over te doen, met inachtnaam van het vernietigingsmotief.

62. De verzoeker is hoofdcommissaris van politie. Hij was diensthoofd communicatie, een betrekking op het personeelskader, en het wordt niet betwist dat die betrekking voorbehouden was aan een personeelslid met de graad van hoofdcommissaris. De verzoeker was als titularis van die betrekking ook belast met de taak van perswoordvoerder van het korps. Hij wordt nu daaruit verwijderd en aangeduid voor de functie “projectleider sociale media”.

Deze functie beantwoordt niet specifiek aan een welbepaalde betrekking en komt – zoals de korpschef tijdens de hoorzitting heeft erkend – niet voor op het organigram van het korps. Meer nog, de verzoeker brengt – zonder dat de verwerende partij daar het tegenbewijs van levert – een stuk voor waaruit blijkt dat de functie van projectleider geen aparte functie is die correspondeert met een bepaalde betrekking, maar een taak die in een andere betrekking begrepen wordt en waarvoor de graad van commissaris van politie vereist is. Een en ander doet de Raad van State besluiten dat de verwerende partij niet bewijst dat de verzoeker afgedeeld wordt naar een gelijkwaardige betrekking en dat de bestreden beslissing vanuit dat oogpunt geen deugdelijke grondslag heeft.

63. De omstandigheid dat de verzoeker zijn statutaire rechten heeft behouden doet hieraan geen afbreuk. Dit betreft immers een aparte voorwaarde voor een herplaatsing die niets te maken heeft met de vereiste gelijkwaardigheid van de functie. De omstandigheid dat de inhoudelijke invulling van zijn taak als projectleider naadloos zou aansluiten bij zijn vroegere functie van diensthoofd communicatie, nog daargelaten de vraag of zulks daadwerkelijk het geval is, is een loutere feitelijkheid die niets zegt over de gelijkwaardigheid tussen beide functies. Hetzelfde geldt voor de omstandigheid dat de verzoeker in beide functies rechtstreeks aan de korpschef dient te rapporteren. Dat ondertussen een profiel voor “adviseur korpschef” is opgesteld en voorzien is in een “adviseur projecten” die de graad van hoofdcommissaris bekleedt en dat die functie vergelijkbaar is met de actuele situatie van de verzoeker is evenmin van belang. Met de bestreden beslissing is de verzoeker immers niet herplaatst in de functie “adviseur projecten” maar in de functie “projectleider sociale media”, functie waarvan de verwerende partij niet bewijst dat zij gelijkwaardig is aan zijn functie diensthoofd communicatie.

64. Het onderdeel van het middel is derhalve gegrond in zoverre erin de schending van artikel VI.II.87 RPPol wordt aangevoerd.

65. De verzoeker voert in het middelonderdeel ten slotte nog aan dat het niet duidelijk is of hij herplaatst is in een vacante betrekking of in overtal.

Artikel VI.II.89 RPPol luidt:

“De herplaatsing van een personeelslid gebeurt in een vacante betrekking die kan worden toegekend aan een personeelslid dat bekleed is met een graad uit dezelfde gradengroep als die van de herplaatste.

Bij gebreke aan een vacature of indien op het ogenblik van de beslissing tot herplaatsing een procedure loopt om de betrekking bij mobiliteit toe te wijzen, geschiedt de herplaatsing in overtal. In dat geval wordt het personeelslid ambtshalve aangewezen voor een binnen zijn politiekorps vacantverklearde betrekking, zodra een dergelijke betrekking niet bij mobiliteit overeenkomstig hoofdstuk II van deze titel werd toegewezen” .

66. Hij verzet zich daarmee tegen een modaliteit van de overplaatsing en niet tegen een voorwaarde ervan. Artikel VI.II.89 RPPol bepaalt alleen maar op welke wijze de herplaatste ambtenaar organiek in het personeelskader wordt ingepast –in een vacante betrekking of, bij gebreke daarvan of in geval van een procedure van mobiliteit, eerst in overtal– en laat aan het bestuur geen keuze. Zo de verzoeker al zou aantonen dat de verwerende partij niet dienovereenkomstig heeft gehandeld, dan nog dient vastgesteld dat het veronachtzamen van die bepaling geen invloed heeft op de regelmatigheid van de herplaatsing. De aangevoerde schending wordt niet dienstig aangevoerd.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

67. De verzoeker voert de schending aan van het vermoeden van onschuld. Hij verwijst vooreerst naar het arrest nr. 105.493 van 15 april 2002 inzake Vermeersch – waarin een schending van het vermoeden van onschuld werd vastgesteld doordat de verzoeker enkel op grond van het bestaan van een opsporingsonderzoek geweerd werd als kandidaat voor een betrekking – en naar het arrest nr. 47.493 van 19 mei 1994 inzake Grosemans – waarin een schending van het vermoeden van onschuld werd vastgesteld doordat de verzoeker enkel op grond van het bestaan van een gerechtelijk onderzoek zijn erkenning als wapenhandelaar geweigerd zag –. Vervolgens stelt hij dat de korpschef zich in zijn zaak weliswaar in wezen niet op het bestaan van een gerechtelijk onderzoek beroept, maar dat hij toch op basis van bijzonder wankel vermoedens een verregaande maatregel neemt. Hij merkt voorts nog op dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het “voorstel tot maatregel van inwendige orde” waarna gesteld wordt “deze elementen wijzen op een ernstige vertrouwensbreuk naar aanleiding van een gerechtelijk onderzoek en duiden de gevolgen hiervan op de werking van het korps”, terwijl het bewuste voorstel geen enkele verwijzing naar een gerechtelijk onderzoek bevat en besluit hieruit dat het vermoeden van onschuld geschonden is.

68. De verwerende partij antwoordt dat de maatregel werd genomen op basis van ernstige indicaties dat de verzoeker bestuurlijke informatie heeft gelekt en dat deze omstandig en afdoende in de bestreden beslissing en in het “voorstel tot maatregel van inwendige orde” werden uiteengezet. De vermoedens waarop de korpschef zich baseert zijn niet wankel maar steunen op een hoge graad van waarschijnlijkheid en op feiten die zelfs niet door de verzoeker worden betwist en inmiddels zelfs hebben geleid tot een correctionele veroordeling. De genomen maatregel is bovendien niet verregaand maar slechts tijdelijk en betracht een evenwicht tussen enerzijds het herstel van de goede werking van de dienst en anderzijds de eerbiediging van het statuut en de professionele capaciteiten van de verzoeker. De beslissing houdt aldus terdege en zelfs letterlijk rekening met het vermoeden van onschuld maar is anderzijds niet blind voor de gedane vaststellingen.

Beoordeling

69. Uit de door de verzoeker aangehaalde arresten blijkt dat het bestuur zich niet louter en alleen op het bestaan van een gerechtelijk of opsporingsonderzoek mag beroepen om een bepaalde beslissing te verantwoorden. Indien het bestaan van een dergelijk onderzoek het enige motief is voor de bestreden beslissing gaat het bestuur immers impliciet maar zeker uit van de schuld van de betrokkene en is het vermoeden van onschuld geschonden.

Het bestaan van een gerechtelijk- of opsporingsonderzoek verhindert evenwel niet dat een bestuur maatregelen kan nemen. Het bestuur miskent het vermoeden van onschuld niet indien het op grond van zelfstandig onderzoek feiten voor bewezen houdt.

70. Te dezen baseert de korpschef zich niet louter op het bestaan van een gerechtelijk onderzoek. Hij baseert zich evenmin op bijzonder wankel vermoedens. Hij steunt de bestreden beslissing daarentegen op een aantal indicaties waarvan uit de beoordeling van het eerste middel is gebleken dat deze

steun vinden in het dossier en dat zij de beslissing in redelijkheid kunnen schragen. Hij miskent daarmee het vermoeden van onschuld niet.

71. Het middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

72. De verzoeker voert de schending aan van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Hij betoogt dat er een wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de bestreden beslissing in de mate de korpschef hem naast het perswoordvoerderschap ook de functie van diensthoofd communicatie ontnemt. Hij wijst erop dat beide functies niets met elkaar te maken hebben – de functie van diensthoofd communicatie is beleidsmatig en heeft te maken met de communicatie binnen het korps en naar buiten toe – en stelt voorts dat de korpschef wel een aantal motieven aanhaalt om hem uit de functie van diensthoofd communicatie te verwijderen maar dat deze geen van allen deugdelijk zijn, wat tot het besluit leidt dat de bestreden beslissing overdreven en onredelijk is. Hij bekritiseert de door de korpschef aangehaalde motieven als volgt:

- De korpschef verwijst wel naar het lekken van bestuurlijke informatie, maar dit blijkt uit niets en evenmin blijkt welke bestuurlijke informatie een vertrouwelijk karakter zou hebben.
- De korpschef stelt voorts dat het vertrouwen tussen de verzoeker en hem en de andere leidinggevenden verstoord zou kunnen worden indien de verzoeker informatie zou hebben gelekt, maar dit is een bijzonder voorwaardelijk en hypothetisch en derhalve geen deugdelijk motief. Bovendien bestaat er geen verband met enige vertrouwenscrisis met andere leidinggevenden voor wat betreft de taakuitoefening als diensthoofd.
- Waar de korpschef stelt dat dergelijke vertrouwenscrisis het voor andere leidinggevenden moeilijk zou maken om de verzoeker te betrekken bij andere

activiteiten die een vertrouwelijk karakter hebben, bouwt hij verder op de voormelde speculatie.

- Hetzelfde geldt voor het motief dat de aanwezigheid van de verzoeker op het directiecomité tot gevolg zou hebben dat er niet open gepraat kan worden. Indien dit al zo zou zijn zou de korpschef dit bovendien kunnen ondervangen door de verzoeker louter van het directiecomité te weren en te gelasten dat de adjunct van de verzoeker daar dient op te treden.
- Dat de verzoeker niet meer in de korpschef zou geloven is een bijzonder abstract motief en er kan niet worden ingezien in welke mate dit een weerslag zou hebben op de werking van het korps.
- Dat derden zouden afweten van de vertrouwensbreuk is ten slotte niet relevant. De omstandigheid dat een korpschef geen vertrouwen meer heeft in iemand is geen voldoende reden om iemand te verbannen.

73. De verwerende partij antwoordt dat de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is. Zij wijst erop dat het moeilijk werkbaar was om de verzoeker te laten aanblijven als diensthoofd communicatie zonder dat hij de essentie van die functie zou kunnen uitoefenen, met name afspraken maken en houden met de korpsleiding. Zij is van oordeel dat de genomen maatregel dan ook geenszins overdreven is maar wel een doordachte, weloverwogen en gefundeerde beslissing.

Beoordeling

74. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing.

De vraag naar de schending van het redelijkheidsbeginsel stelt zich derhalve slechts nadat vast is komen te staan dat de beslissing een deugdelijke grondslag heeft, zowel in rechte als in feite.

75. De verzoeker voert enerzijds aan dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is doordat de korpschef hem naast het perswoordvoerderschap ook de functie van diensthoofd communicatie ontnemt. Anderzijds bekritiseert hij evenwel ook uitgebreid de motieven die de korpschef aanhaalt om hem uit de functie van diensthoofd communicatie te verwijderen. Zoals zo-even gezegd is de schending van het redelijkheidsbeginsel een subsidiair middel dat slechts met goed gevolg kan worden aangevoerd wanneer blijkt dat de bestreden beslissing een deugdelijke grondslag heeft. Bij de beoordeling van het tweede middel is reeds vastgesteld dat de redenen van de korpschef om de verzoeker ook uit de functie van diensthoofd communicatie te onttrekken deugdelijk zijn. Het middel wordt dan ook enkel onderzocht in de mate erin de disproportionaliteit tussen de feiten en de maatregel wordt aangevoerd.

76. De bestreden beslissing steunt in essentie op ernstige indicaties dat de verzoeker nauw betrokken is bij het laten lekken van bestuurlijke informatie en op het interview dat de verzoeker heeft gegeven over een opleiding die de Gentse politie zou geven in verband met schietincidenten op school, zonder dat hierover met de korpschef of de burgemeester overleg is gepleegd of zij voorafgaandelijk van dit interview op de hoogte werden gebracht. Om de verzoeker naast zijn functie van perswoordvoerder ook de functie van diensthoofd communicatie te ontnemen haalt de korpschef ook nog de volgende motieven aan:

- In het voorstel van maatregel van inwendige orde van 2 september 2011:

“(…)

- het vertrouwen tussen u als diensthoofd communicatie enerzijds en anderzijds mijzelf als korpschef, de vervangende korpschef, de directeur operaties, de directeur beheer en verschillende officieren binnen het korps kan zeer ernstig verstoord worden, indien u inderdaad deze informatie gelekt zou hebben.

- Deze verstoring maakt het moeilijk of zelfs onmogelijk voor al de geciteerde personen om u, in functie van diensthoofd communicatie, te betrekken bij interne en externe activiteiten die een vertrouwelijk karakter hebben.

- Uw aanwezigheid op de vergadering van het directiecomité zou ongetwijfeld tot gevolg hebben dat er niet in openheid kan gepraat worden over de best mogelijk te nemen beslissingen voor de goede werking van het korps (…)

- In zijn e-mail aan de raadsman van de verzoeker van 26 september 2011:

“(…)

Hem geen woordvoerder meer laten zijn maar wel het contactpunt voor de pers, is vragen voor moeilijkheden.

Hem diensthoofd communicatie laten maar zonder het uitoefenen van de essentie (afspraken maken en houden met de korpsleiding) is moeilijk werkbaar.

(…)”

77. Gelet op de feiten die aan de basis van de bestreden beslissing liggen zijn de door de korpschef aangehaalde redenen om de verzoeker uit de functie van diensthoofd te ontheffen geenszins kennelijk onredelijk, in die zin dat het ondenkbaar is dat een korpschef in gelijkaardige omstandigheden zou beslissen de betrokkene uit zijn functie van diensthoofd te ontheffen.

78. Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van 27 september 2011 van de korpschef van de politiezone Gent waarbij Steven De Smet uit zijn functie van diensthoofd communicatie wordt ontheven, hem de taak van woordvoerder wordt ontnomen en hij als projectleider sociale media wordt aangeduid.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 21 juni 2013,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Geert Debersaques,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

André Vandendriessche